

Η Ρώμη Εδραιώνει το Όραμα - Αριθμός Έξι

Οι Προφητικές Διαμάχες στην Αντβεντιστική Ιστορία: Κατανόηση της Σύγκρουσης μεταξύ του Uriah Smith και του James White σχετικά με το Daniel 11:36

Jeff Pippenger
2024-08-14

Ασχολούμαστε με έξι γραμμές προφητικής αντιπαράθεσης που έχουν λάβει χώρα μέσα στην ιστορία του Αντβεντισμού από το 1798 έως την παρούσα ημέρα.

«Στην ιστορία και στην προφητεία ο Λόγος του Θεού απεικονίζει τη μακρόχρονη σύγκρουση μεταξύ αλήθειας και πλάνης. Η σύγκρουση αυτή εξακολουθεί ακόμη να βρίσκεται σε εξέλιξη. Εκείνα τα οποία υπήρξαν, θα επαναληφθούν. Παλαιές διαμάχες θα αναζωπυρωθούν, και νέες θεωρίες θα αναφέρονται συνεχώς. Αλλά ο λαός του Θεού, ο οποίος, στην πίστη του και στην εκπλήρωση της προφητείας, έλαβε μέρος στη διακήρυξη των μηνυμάτων του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου, γνωρίζει πού στέκεται. Έχει μια εμπειρία πολυτιμότερη από το καθαρό χρυσάφι. Καλείται να μείνει σταθερός ως βράχος, κρατώντας την αρχή της πεποιθήσεώς του αμετακίνητη μέχρι τέλους.» Selected Messages, βιβλίο 2, 109.

Το προηγούμενο άρθρο εξέτασε την πρώτη και την τελευταία διαμάχη σχετικά με τη ρωμαϊκή εξουσία, και τώρα θα ασχοληθούμε με τη διαμάχη που έλαβε χώρα μεταξύ του Uriah Smith και του James White. Ο Uriah Smith εισήγαγε τη δική του «ιδιωτική ερμηνεία» στο τριακοστό έκτο εδάφιο.

«ΣΤΙΧΟΣ 36. Και ο βασιλεύς θέλει πράξει κατά το θέλημά του· και θέλει υψώσει εαυτόν και μεγαλύνει εαυτόν υπεράνω παντός θεού, και θέλει λαλήσει θαυμαστά πράγματα εναντίον του Θεού των θεών, και θέλει ευοδωθεί, έως ότου συντελεσθή η αγανάκτησις· διότι εκείνο το οποίον είναι ωρισμένον θέλει εκτελεσθή.

«Ο βασιλιάς που εισάγεται εδώ δεν μπορεί να δηλώνει την ίδια δύναμη που αναφέρθηκε τελευταία· δηλαδή, την παπική εξουσία· διότι οι προσδιορισμοί δεν ευσταθούν, αν εφαρμοστούν σε εκείνη τη δύναμη». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Ο Σμιθ αναγνώρισε ότι η δύναμη στο προηγούμενο εδάφιο ήταν «η παπική Ρώμη», αλλά ισχυρίζεται ότι τα χαρακτηριστικά του τριακοστού έκτου εδαφίου δεν είναι προφητικά γνωρίσματα που ταυτοποιούν την παπική Ρώμη. Ο ισχυρισμός αυτός είναι ψευδής. Πρέπει να ενθυμούμεθα ότι, κατά την αποστασία του 1863, οι επτά καιροί του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού παραμερίστηκαν, και επομένως απορρίφθηκε η αναπαράσταση των επτά καιρών και στους δύο πίνακες του Αββακούμ. Τόσο το διάγραμμα του 1843 όσο και εκείνο του 1850 απεικονίζουν τους επτά καιρούς ακριβώς στο κέντρο των διαγραμμάτων, και αμφότερες οι απεικονίσεις τοποθετούν τον σταυρό στο κέντρο της γραμμής των επτά καιρών. Όταν το νέο φως περί των επτά καιρών ήλθε το 1856 και κατόπιν απορρίφθηκε, αυτό σηματοδότησε απόρριψη των δύο πινάκων του Αββακούμ, καθώς και της εξουσίας του Πνεύματος της Προφητείας, το οποίο

τόσο σαφώς ταυτοποιεί ότι και τα δύο διαγράμματα είχαν κατευθυνθεί από τον Θεό.

Σύμφωνα με την Αδελφή Γουάιτ, η τελευταία πλάνη του Σατανά είναι να καταστήσει ανενεργή τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού, και εδώ η πρώτη πλάνη ήταν να καταστήσει ανενεργή τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού, και επίσης αντιπροσώπευε μια ταυτόχρονη απόρριψη των θεμελιωδών αληθειών επάνω στους δύο πίνακες, και πιο συγκεκριμένα των επτά καιρών.

Κατά την αποστασία του 1863, δεν ήταν άλλος από τον Ουρίας Σμιθ εκείνος που παρήγαγε το παραχαραγμένο διάγραμμα του 1863, το οποίο αφαίρεσε τη γραμμή των επτά καιρών. Έως το 1863 ο Ουρίας Σμιθ είχε κλείσει τα μάτια του στο φως των επτά καιρών και ήταν ανίκανος να διακρίνει ότι υπάρχουν δύο «οργές», τις οποίες προσδιορίζει ο Δανιήλ. Οι δύο οργές αντιπροσωπεύουν τους επτά καιρούς εναντίον του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ και του νότιου βασιλείου του Ιούδα. Η πρώτη, εναντίον των δέκα βόρειων φυλών, άρχισε το 723 π.Χ. και έληξε το 1798, και η δεύτερη άρχισε το 677 π.Χ. και έληξε το 1844.

Ο Γαβριήλ ήλθε προς τον Δανιήλ στο όγδοο κεφάλαιο για να εξηγήσει το όραμα μαρὰ, και, σε συνάρτηση με το έργο του, παρείχε μια δεύτερη μαρτυρία υπέρ του 1844. Οι δύο χιλιάδες τριακόσιες έτη του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ έληξαν το 1844, αλλά επίσης τότε έληξε και η τελευταία από τις δύο αγανακτήσεις εναντίον των βορείου και νοτίου βασιλείων.

Και εἶπεν· Ἴδου, θέλω σε κάμει νὰ γνωρίσης τί θέλει εἶσθαι ἐν τῷ ἐσχάτῳ τέλει τῆς ἀγανακτήσεως· διότι εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν θέλει εἶσθαι τὸ τέλος. Δανιήλ 8:19.

Το τελευταίο τέλος προϋποθέτει ένα πρώτο τέλος. Η τελευταία από τις δύο αγανακτήσεις, που είναι απλώς μια άλλη έκφραση των επτά καιρών, έληξε το 1844, και η πρώτη αγανάκτηση έληξε το 1798. Το εδάφιο, για το οποίο ο Smith ισχυρίστηκε ότι δεν περιείχε καμία συγκεκριμένη αναφορά στην παπική εξουσία, προσδιόριζε το έτος κατά το οποίο ο παπισμός θα δεχόταν το θανάσιμο τραύμα του.

Και ο βασιλεύς θέλει πράξει κατά το θέλημά του· και θέλει υψώσει εαυτόν, και μεγαλύνει εαυτόν υπεράνω παντός θεού, και θέλει λαλήσει θαυμαστά πράγματα εναντίον του Θεού των θεών, και θέλει ευοδωθεί, εωσού συντελεσθῆι ἡ ἀγανάκτησις· διότι τὸ ὠρισμένον θέλει γίνεαι. Δανιήλ 11:36.

«Ο βασιλεύς» στο εδάφιο τριάντα έξι θα «ευοδούται έως ότου συντελεσθῆι ἡ ἀγανάκτησις». Προσέξτε τι γράφει ο Σμιθ σχετικά με το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια είκοσι τρία και είκοσι τέσσερα, στο ίδιο βιβλίο όπου ισχυρίζεται ότι η παπική εξουσία δεν κατέχει τα ορθά γνωρίσματα για να εκπληρώσει το εδάφιο τριάντα έξι.

«ΕΔΑΦΙΟ 23. Και κατά τον έσχατο καιρό της βασιλείας αυτών, όταν οι παραβάτες φθάσουν εις το πλήρες μέτρον, θα αναστηθῆ βασιλεύς σκληρού προσώπου και νοών αινιγματικού λόγου. 24. Και η δύναμις του θα είναι ισχυρά, αλλ' ουχί εκ της ίδιας αυτού δυνάμεως· και θα καταστρέφη θαυμασίως, και θα ευημερή, και θα ενεργή, και θα εξολοθρεύση τους ισχυρούς και τον άγιον λαόν. 25. Και διά της πανουργίας αυτού επίσης θα κάμη την απάτην να ευοδοθῆ εν τη χειρί αυτού· και θα μεγαλυνθῆ εν τη καρδιά αυτού, και εν ειρήνη θα αφανίση πολλούς· θέλει επίσης εγερθῆ εναντίον του Άρχοντος των αρχόντων· πλην θα συντριβῆ άνευ χειρός.»

«Η δύναμη αυτή διαδέχεται τις τέσσερις διαιρέσεις του βασιλείου του τράγου στον έσχατο καιρό της βασιλείας τους, δηλαδή προς τον τερματισμό της πορείας τους. Είναι, βεβαίως, η ίδια με το μικρό κέρασ του εδαφίου 9 και εξής. Εφαρμόστε την στη Ρώμη, όπως εκτίθεται στις παρατηρήσεις επί του εδαφίου 9, και όλα είναι αρμονικά και σαφή.»

«“Βασιλεὺς σκληροπρόσωπος.” Ὁ Μωυσῆς, προλέγοντας τὴν τιμωρίαν ποὺ ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τὴν αὐτὴν ταύτην δύναμιν, τὴν ὀνομάζει “ἔθνος σκληροπρόσωπον.” Δευτ. 28:49, 50. Κανένας λαὸς δὲν παρουσίαζε φοβερωτέραν ὄψιν ἐν πολεμικῇ παρατάξει ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους. “Κατανοῶν σκοτεινοὺς λόγους.” Ὁ Μωυσῆς, εἰς τὴν γραφὴν ποὺ μόλις ἀνεφέρθη, λέγει· “τῆς ὁποίας τὴν γλῶσσαν δὲν θὰ ἐννοῆς.” Τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ λεχθῆ περὶ τῶν Βαβυλωνίων, Περσῶν ἢ Ἑλλήνων, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· διότι αἱ Χαλδαϊκὴ καὶ Ἑλληνικὴ γλῶσσαι ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς μικροτέραν ἢ μεγαλυτέραν ἔκτασιν ἐν Παλαιστίνῃ. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ αὐτὸ μὲ τὴν Λατινικὴν.»

«Ὅταν οἱ παραβάτες φθάσουν στο πλήρες μέτρο τους». Καθ’ ὅλη τη διάρκεια, διατηρεῖται ενώπιον μας η σχέση μεταξύ του λαοῦ του Θεοῦ και των καταπιεστών του. Εξαιτίας των παραβάσεων του λαοῦ Του παραδόθηκαν στην αιχμαλωσία. Και η επιμονή τους στην αμαρτία επέφερε βαρύτερη τιμωρία. Σε καμία ἄλλη εποχή οἱ Ἰουδαῖοι, ως ἔθνος, δεν υπήρξαν περισσότερο ηθικῶς διεφθαρμένοι απ’ ὅ,τι κατά τον καιρό που υπήχθησαν στη δικαιοδοσία των Ῥωμαίων.

«Ἰσχυρός, ἀλλὰ ὄχι με τη δική του δύναμη». Η επιτυχία των Ῥωμαίων οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στη βοήθεια των συμμάχων τους και στις διαιρέσεις μεταξύ των εχθρών τους, τις οποίες ἦταν πάντοτε ἔτοιμοι να εκμεταλλευθούν. Και η παπικὴ Ρώμη ἔπίσης ἦταν ισχυρὴ διὰ μέσου των κοσμικῶν ἐξουσιῶν, ἐπάνω στις οποίες ασκούσε πνευματικὸ ἔλεγχο.

«Θα καταστρέφει θαυμαστώσ». Ὁ Κύριος εἶπε στους Ἰουδαίους διὰ του προφήτου Ἰεζεκιήλ ὅτι θα τους παραδώσει σε ἀνθρώπους «ἐπιδεξίους εἰς τὸ νὰ καταστρέψωσι»· και η σφαγὴ ἐνός εκατομμυρίου και εκατὸ χιλιάδων Ἰουδαίων κατὰ τὴν καταστροφὴ της Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τον ρωμαϊκὸ στρατὸ υπήρξε φοβερὴ επιβεβαίωση των λόγων του προφήτου. Και η Ρώμη, κατὰ τὴ δευτέρη, ἢ παπικὴ, φάση της, ἦταν υπεύθυνη για τον θάνατο πενήντα εκατομμυρίων μαρτύρων.

«Καὶ διὰ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ θὰ κάμῃ νὰ εὐοδοθηῆ ἢ πανουργία ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ». Ἡ Ρώμη ἐδιακρίθη ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας δυνάμεις διὰ μίαν πολιτικὴν πανουργίας, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ὑπέταξεν τὰ ἔθνη ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν της. Τοῦτο ἰσχύει τόσον διὰ τὴν εἰδωλοατρικὴν ὅσον και διὰ τὴν παπικὴν Ῥώμην. Καὶ οὕτως διὰ τῆς εἰρήνης ἀπώλεσε πολλούς.

«Και η Ρώμη, τέλος, στο πρόσωπο ἐνός ἀπὸ τους διοικητές της, υψώθηκε ἐναντίον του Ἄρχοντος των ἀρχόντων, ἐκδίδοντας καταδικαστικὴ ἀπόφαση θανάτου κατὰ του Ἰησοῦ Χριστοῦ. “Ἀλλ’ αὐτός θέλει συντριφθῆ οὐχὶ διὰ χειρός”, ἐκφραση η ὁποία ταυτίζει τὴν καταστροφὴ αὐτῆς της δυνάμεως με τὸ πλήγμα κατὰ της εἰκόνας του 2ου κεφαλαίου.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 202–204.

Ὁ Σμιθ, δύο φορές στο ἀπόσπασμα, ἐπισημαίνει ὅτι τα προφητικὰ χαρακτηριστικά της παγανιστικῆς και της παπικῆς Ρώμης εἶναι ἐναλλάξιμα, διότι ἀποτελοῦν ἀπλῶς τὴν ἐκδήλωση της Ρώμης στις δύο φάσεις της, ὅπως τὸ μείγμα σιδήρου και πηλοῦ στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ,

το οποίο η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει ως σύμβολα της εκκλησιασκρατίας και της κρατοκρατίας. Όταν ο Δανιήλ αναφέρει στα εδάφια στα οποία αναφέρεται ο Σμιθ —ότι η Ρώμη «θέλει ευδοωθή, και πράττει», και ότι η Ρώμη «θέλει κάμει την πανουργίαν να ευδοωθή εν τη χειρί αυτού»— ο Σμιθ ισχυρίζεται ότι στο εδάφιο τριάντα έξι ο «βασιλεύς» που «θέλει ευδοωθή εωσού συντελεσθή η αγανάκτησις» προσδιορίζει ένα προφητικό χαρακτηριστικό τόσο της παγανιστικής όσο και της παπικής Ρώμης. Κατόπιν ισχυρίζεται ότι κανένα από τα χαρακτηριστικά της Ρώμης στο εδάφιο τριάντα έξι δεν αναφέρεται στην παπική εξουσία.

Έχουμε αναφερθεί στον Smith προς υποστήριξη της ταυτίσεως της Ρώμης ως των ληστών που εκπληρώνουν την όραση, και ένα από τα τέσσερα προφητικά χαρακτηριστικά στο εδάφιο δεκατέσσερα είναι ότι η Ρώμη υψώνει τον εαυτό της.

Και εν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις πολλοὶ θέλουσιν ἐξεγερθῆ κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· καὶ οἱ ληστὰι τοῦ λαοῦ σου θέλουσιν ὑψωθῆ, διὰ νὰ στηρίξωσι τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ θέλουσι πέσει.
Δανιήλ 11:14.

Ο Smith ισχυρίζεται ότι τα γνωρίσματα του βασιλέως στο τριακοστό έκτο εδάφιο δεν συμφωνούν με την παπική εξουσία, μολονότι προηγουμένως υποστήριξε ότι στη δέκατη τέταρτη εδάφιο εκείνο που αυτοὑψώνεται είναι η Ρώμη. Εντούτοις, ο βασιλεύς στο τριακοστό έκτο εδάφιο «θέλει υψώσει εαυτόν». Αυτός ακριβώς ο ίδιος βασιλεύς στο τριακοστό έκτο εδάφιο θα «λαλήσει θαυμαστά πράγματα εναντίον του Θεού των θεών». Στον Δανιήλ η παπική εξουσία «θέλει λαλήσει μεγάλους λόγους εναντίον του Υψίστου», και στο βιβλίο της Αποκαλύψεως η παπική εξουσία βλασφημεί εναντίον του Υψίστου.

Και ἐδόθη εἰς αὐτόν στόμα λαλοῦν μεγάλα πράγματα καὶ βλασφημίας· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτόν ἐξουσία νὰ ἐνεργήσῃ τεσσαράκοντα καὶ δύο μῆνας. Καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ βλασφημήσῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῷ ουρανῷ. Αποκάλυψις 13:5, 6.

Κάθε προφητική περιγραφή της παπικής εξουσίας προσδιορίζεται στο εδάφιο τριάντα έξι.

Καὶ ὁ βασιλεὺς θέλει πράξῃ κατὰ τὸ θέλημά του· καὶ θέλει ὑψωθῆ, καὶ μεγαλυνθῆ ὑπὲρ πάντα θεόν, καὶ θέλει λαλήσῃ θαυμαστὰ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ τῶν θεῶν, καὶ θέλει εὐδοωθῆ, ἕως οὗ συντελεσθῆ ἡ ἀγανάκτησις· διότι τὸ ὄρισμένον θέλει γίνῃ. Δανιήλ 11:36.

Οι ανθρωπίνοι σχολιαστές είναι πολλές φορές αναξιόπιστοι, αλλά πολλοί Αντβεντιστές σχολιαστές μαρτυρούν την προφανή αλήθεια ότι ήταν το τριακοστό έκτο εδάφιο εκείνο το οποίο ο απόστολος Παύλος παρέφραζε στη Δεύτερη προς Θεσσαλονικείς, όταν αναφερόταν στον άνθρωπο της αμαρτίας.

Κανείς ας μη σας εξαπατήσῃ με κανέναν τρόπο· διότι ἐκείνη ἡ ἡμέρα δεν θα ἔλθῃ, ἐάν δεν ἔλθῃ πρῶτα ἡ ἀποστασία καὶ δεν ἀποκαλυφθῆ ὁ ἄνθρωπος τῆς αμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας· ὁ οποίος ἀντιτίθεται καὶ ὑπερυψώνει τὸν εαυτό του ὑπεράνω παντός λεγομένου θεοῦ ἢ ἀντικειμένου λατρείας· ὥστε αὐτός, ὡς Θεός, νὰ καθίσει στὸν ναὸ του Θεοῦ, ἀποδεικνύοντας τὸν εαυτό του ὅτι εἶναι Θεός. Β΄ Θεσσαλονικεῖς 2:2, 3.

Το τριακοστό έκτο εδάφιο δηλώνει ότι «και ύψωθήσεται, και μεγαλυνθήσεται υπέρ πάντα θεόν», και ο Παύλος λέγει: «να αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας· ο αντικείμενος και υπεрайρόμενος υπεράνω παντός λεγομένου Θεού ή σεβάσματος». Είναι σαφές ότι ο Smith δεν είχε καμία προφητική εξουσία να ισχυρισθεί ότι ο βασιλεύς του τριακοστού έκτου εδαφίου ήταν διαφορετικός από τον βασιλέα περί του οποίου γίνεται λόγος στα εδάφια που οδηγούν στο τριακοστό έκτο εδάφιο. Γραμματικώς δεν είχε καμία δικαιολογία για να προβεί στην εσφαλμένη αυτή εφαρμογή, και ο ισχυρισμός του ότι έπραξε τούτο επειδή το τριακοστό έκτο εδάφιο δεν φέρει κανένα χαρακτηριστικό της παπικής εξουσίας ήταν διαστροφή της Γραφής, σε μια προσπάθεια να θεμελιώσει ιδιωτική ερμηνεία.

Και έχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, εἰς τὸν ὁποῖον καλῶς ποιεῖτε νὰ προσέχετε, ὡς εἰς λυχνάριον φέγγον ἐν ἀύχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ ὁ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν· τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία τῆς γραφῆς δὲν γίνεται ἀντικείμενον ἰδίας ἐπιλύσεως. Διότι δὲν ἦλθε ποτὲ προφητεία κατὰ τὸ θέλημα ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κινούμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. 2 Πέτρου 1:19–21.

Καθ' ὅλη τη διάρκεια των ετών του Λαοδικειανού Αντβεντισμού υπήρξαν πολλοί Αντβεντιστές θεολόγοι, ποιμένες και συγγραφείς οι οποίοι ασχολήθηκαν με το αν θεωρούν ορθή ή εσφαλμένη την εφαρμογή του Smith. Ένας Αυστραλός ποιμένας, ο Louis Were, ο οποίος έχει προ πολλού αποβιώσει, αφιέρωσε το μεγαλύτερο μέρος της διακονίας του στην αντίκρουση του ψευδούς προφητικού υποδείγματος του Smith. Ο λόγος της αντιθέσεώς του δεν ήταν απλώς ότι ο Smith τελικώς ταύτισε με την Τουρκία τον βασιλέα που φθάνει στο τέλος του στο εδάφιο σαράντα πέντε, αλλά και ότι η πλατφόρμα του Smith παρήγαγε επίσης εσφαλμένη εφαρμογή του Αρμαγεδδώνος. Κατά τη δεκαετία του 1980, ή περίπου τότε, ένας Αντβεντιστής συγγραφέας συνέγραψε ένα βιβλίο με τίτλο, *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* Το όνομα του συγγραφέα είναι Donald Mansell, και το βιβλίο εξακολουθεί να είναι διαθέσιμο.

Ο Mansell παρακολουθεί την ιστορία που οδήγησε στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, δείχνοντας ότι, όταν φαινόταν πως αμφότεροι αυτοί οι πόλεμοι πλησίαζαν, οι Αντβεντιστές ευαγγελιστές άρχισαν να χρησιμοποιούν την ψευδή εφαρμογή του Smith, σύμφωνα με την οποία η Τουρκία θα βάδιζε προς την κατά γράμμα Ιερουσαλήμ ως σημείο του Αρμαγεδδώνα και του τέλους του κόσμου. Αποδεικνύει, μέσω των μητρώων μελών της εκκλησίας, ότι καθώς πλησίαζε καθένας από αυτούς τους πολέμους, πολλές ψυχές προστίθεντο στη μετοχή της Αντβεντιστικής εκκλησίας, με βάση την προφητική έμφαση των ευαγγελιστών, η οποία αντλείτο από την εσφαλμένη άποψη του Smith περί του Αρμαγεδδώνα.

Όταν τελείωσε οποιοσδήποτε από τους δύο πολέμους και οι εσφαλμένες προβλέψεις δεν εκπληρώθηκαν, η εκκλησία έχασε περισσότερα μέλη από όσα είχε κερδίσει μέσω του προφητικού μοντέλου που είχε κατασκευάσει ο Smith.

Διά της απορρίψεως εκ μέρους του Smith του θεμελιώδους μηνύματος των Μιλλεριτών και της προθυμίας του να προωθήσει την ιδιωτική του ερμηνεία των εδαφίων τριάντα έξι έως σαράντα πέντε του Δανιήλ, η λογική του Smith παρήγαγε ένα προφητικό υπόδειγμα βασισμένο στα τρέχοντα γεγονότα.

Στη διαμάχη μεταξύ του Σμιθ και του Τζέιμς Γουάιτ σχετικά με τον βασιλιά που φθάνει στο τέλος του στο τελευταίο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, ο Τζέιμς Γουάιτ παρουσίασε μια λογική που εκπροσωπούσε με συντομία την ασταθή προφητική θεμελίωση του Σμιθ. Ο Γουάιτ δίδασκε ότι «η προφητεία παράγει ιστορία, αλλά η ιστορία δεν παράγει προφητεία».

Οι ευαγγελιστές του Αντβεντισμού που εργάστηκαν πριν από αμφότερους τους πολέμους χρησιμοποίησαν την εξελισσόμενη ιστορία για να παρουσιάσουν το εσφαλμένο προφητικό υπόδειγμα του Smith περί Αρμαγεδδώνας, και το έργο τους, το οποίο φαινόταν τόσο ευλογημένο κατά την πορεία προς τους πολέμους, επέφερε τελικώς καθαρή ζημία, όταν αποδείχθηκε ότι το προφητικό αυτό υπόδειγμα βασιζόταν σε ιδιωτική ερμηνεία.

Προσέχετε από τους ψευδοπροφήτες, οι οποίοι έρχονται προς εσάς με ένδυμα προβάτων, έσωθεν όμως είναι λύκοι άρπαγες. Από τους καρπούς αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς. Μήπως συνάγουσιν από ακανθών σταφύλια, ή από τριβόλων σύκα; Ούτω παν δένδρον καλόν κάμνει καρπούς καλούς· το δε σαπρόν δένδρον κάμνει καρπούς πονηρούς. Δεν δύναται δένδρον καλόν να κάμνη καρπούς πονηρούς, ουδέ δένδρον σαπρόν να κάμνη καρπούς καλούς. Παν δένδρον μη κάμνον καρπόν καλόν εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται. Άρα από των καρπών αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς. Ματθαίος 7:15–20.

Η προθυμία του Smith να προωθήσει ένα ιδιωτικό προφητικό πρότυπο του βασιλέως στο εδάφιο τριάντα έξι απέφερε επίσης τον καρπό της δημιουργίας μιας εσφαλμένης εφαρμογής της Έκτης Πληγής και του Αρμαγεδδώνα.

Και ο έκτος άγγελος εξέχεε την φιάλην αυτού επί τον μέγαν ποταμόν Ευφράτην· και το ύδωρ αυτού εξηράνθη, διά να ετοιμασθή η οδός των βασιλέων των από ανατολών ηλίου. Και είδον τρία ακάθαρτα πνεύματα, όμοια με βατράχους, να εξέρχονται εκ του στόματος του δράκοντος, και εκ του στόματος του θηρίου, και εκ του στόματος του ψευδοπροφήτου. Διότι είναι πνεύματα δαιμόνων, τα οποία ενεργούν σημεία, και εξέρχονται προς τους βασιλείς της γης και της οικουμένης όλης, διά να συνάξουν αυτούς εις τον πόλεμον της μεγάλης ημέρας του Θεού του Παντοκράτορος. Ιδού, έρχομαι ως κλέπτης. Μακάριος εκείνος όστις αγρυπνεί και φυλάττει τα ιμάτιά του, διά να μη περιπατή γυμνός, και βλέπωσι την αισχύνην αυτού. Και συνήγαγεν αυτούς εις τον τόπον τον καλούμενον Εβραϊστί Αρμαγεδδών. Αποκάλυψις 16:12–16.

Όπως έχουμε επισημάνει προηγουμένως, η έκτη πληγή έρχεται μετά το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας· επομένως, η προειδοποίηση που περιέχεται στο «να φυλάττεις τα ιμάτιά σου» πρέπει να αναφέρεται σε ένα δοκιμαστικό ζήτημα που λαμβάνει χώρα πριν ο Μιχαήλ εγερθεί, κλείσει η ανθρώπινη δοκιμασία και αρχίσει η πρώτη πληγή. Η έκτη πληγή προσδιορίζει τις ενέργειες του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου, οι οποίοι αποτελούν την τριπλή ένωση που συνενώνεται με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Αυτή η τριπλή ένωση είναι η Σύγχρονη Ρώμη, και το σύμβολο που προσδιορίζει και εγκαθιδρύει την τριπλή ένωση της Σύγχρονης Ρώμης είναι οι «λησταί του λαού σου», οι οποίοι «υψώνουσιν εαυτούς διά να στηρίξωσι το όραμα» και «πέφτουν».

Η προειδοποίηση της έκτης πληγής, όταν γίνεται κατανοητή, επιτρέπει σε μια ψυχή να διαφυλάξει τα ιμάτιά της· αλλά, εάν απορριφθεί, αφήνει μια ψυχή γυμνή, πράγμα που αποτελεί ένα από τα πέντε γνωρίσματα ενός Λαοδικέα. Το σύμβολο που θεμελιώνει εκείνη την προειδοποίηση είναι οι λησταί του λαού σου, οι οποίοι υψώνουν εαυτούς και τελικώς πέφτουν. Ο Σολομών είπε ότι, εάν ο λαός του Θεού δεν έχει εκείνο το όραμα, αφανίζεται.

Όπου δὲν ὑπάρχει ὄρασις, ὁ λαὸς διαφθείρεται· ἀλλ’ ὅστις τηρεῖ τὸν νόμον, μακάριος εἶναι. Παροιμία 29:18.

Η εβραϊκή λέξη «perish» σημαίνει «γυμνώνω», και ο Ιωάννης κατέγραψε: «Μακάριος εκείνος που αργυρνεί και φυλάττει τα ιμάτιά του, ώστε να μη περιπατεί γυμνός και να βλέπουν την αισχύνη του». Ο Smith έσφαλε ως προς τον Βασιλέα του Βορρά, και εκείνο το ψευδές προφητικό θεμέλιο τού επέτρεψε να αναπτύξει μια προφητική εφαρμογή η οποία, εάν γίνει αποδεκτή, παράγει γυμνότητα, που είναι σύμβολο των Λαοδικέων, οι οποίοι εξεμούνται από το στόμα του Κυρίου.

Ο Smith δεν είχε κανένα πρόβλημα να υποστηρίξει τη νέα ψευδή του ταύτιση του Βασιλέως του Βορρά εναντίον του James White, συζύγου της προφήτιδος. Οι ιστορικοί των Αντβεντιστών, καθώς και η Αδελφή White, αναφέρονται στη γνωστή τους διαφωνία. Η Ellen White επέπληξε τόσο τον σύζυγό της όσο και τον Smith, επειδή επέτρεψαν η διαφορά της γνώμης τους ως προς το ποιος παριστάνεται από τον βασιλέα του βορρά στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ να δοθεί στη δημοσιότητα. Στην πρώτη κιόλας Αντβεντιστική έκδοση μετά τη Μεγάλη Απογοήτευση του 1844, ο James White έγραψε:

«Ότι ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθη, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν, καὶ ἦλθε πρὸς τὸν Παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, διὰ νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, κατὰ τὸν 7ον μῆνα τοῦ 1844, τοῦτο πιστεύω πλήρως. Ἴδε Λουκᾶς 13:25· Ματθαῖος 25:10· Δανιήλ 7:13,14. Ἀλλὰ ἡ ἔγερσις τοῦ Μιχαήλ, Δανιήλ 12:1, φαίνεται νὰ εἶναι ἄλλο γεγονός, δι’ ἄλλον σκοπὸν. Ἡ ἔγερσις του τὸ 1844 ἦτο διὰ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Πατέρα αὐτοῦ, διὰ νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίαν νὰ βασιλεύσῃ· ἀλλὰ ἡ ἔγερσις τοῦ Μιχαήλ εἶναι διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἤδη ἔχει, ἐν τῇ καταστροφῇ τῶν ἀσεβῶν, καὶ ἐν τῇ λυτρώσει τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Ὁ Μιχαήλ πρόκειται νὰ ἐγερθῇ κατὰ τὸν καιρὸν ὅτε ἡ τελευταία δύναμις ἐν τῷ κεφαλαίῳ 11 ἔρχεται εἰς τὸ τέλος αὐτῆς, καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ βοηθὸς δι’ αὐτήν. Αὕτη ἡ δύναμις εἶναι ἡ τελευταία ἢ καταπατοῦσα τὴν ἀληθινὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀληθινὴ ἐκκλησία ἔτι καταπατεῖται, καὶ ἐκβάλλεται ἔξω ὑπὸ πάσης τῆς χριστιανοσύνης, ἔπεται ὅτι ἡ τελευταία καταθλιπτικὴ δύναμις δὲν «ἦλθεν εἰς τὸ τέλος αὐτῆς»· καὶ ὁ Μιχαήλ δὲν ἐσηκώθη. Αὕτη ἡ τελευταία δύναμις, ἡ καταπατοῦσα τοὺς ἁγίους, παρουσιάζεται ἐν Ἀποκαλύψει 13:11-18. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῆς εἶναι 666.» James White, A Word to the Little Flock, 8.

Όταν ο Σμιθ εισήγαγε το λεγόμενο «νέο φως» του σχετικά με το θέμα της «τελευταίας δυνάμεως στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ», ο Τζέιμς Γουάιτ θεώρησε την εφαρμογή του Σμιθ όχι ως νέο φως, αλλά ως επίθεση εναντίον των θεμελίων. Η διαμάχη περί της Ρώμης ως του βασιλέως του βορρά στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, η οποία έλαβε χώρα μεταξύ του Ουράια Σμιθ και του Τζέιμς Γουάιτ, φέρει συγκεκριμένα γνωρίσματα, τα οποία, ως σπουδαστές της προφητείας, οφείλουμε να συνδυάσουμε με τις άλλες διαμάχες της Αντβεντιστικής ιστορίας σχετικά με το σύμβολο της Ρώμης.

Ένα από εκείνα τα γνωρίσματα είναι η εισαγωγή μιας ιδιωτικής ερμηνείας. Ένα άλλο γνώρισμα είναι ότι η εφαρμογή της ιδιωτικής ερμηνείας απαιτεί διαστρέβλωση της απλής γραμματικής, διότι ο Smith όχι μόνον αγνόησε ότι κάθε προφητικό γνώρισμα στο εδάφιο τριάντα έξι αναφέρεται στη Ρώμη, αλλά αγνόησε επίσης ότι η γραμματική δομή απαιτεί ο βασιλεύς του εδαφίου τριάντα έξι να είναι ο ίδιος βασιλεύς με εκείνον που παρουσιάζεται στο προηγούμενο χωρίο.

Ένα ακόμη στοιχείο είναι ότι η ιδιωτική ερμηνεία συνιστούσε απόρριψη θεμελιωδών αληθειών. Ένα ακόμη είναι ότι αντιπροσωπεύει απόρριψη της αυθεντίας του Πνεύματος της Προφητείας. Ένα άλλο χαρακτηριστικό είναι ότι η πρώτη εσφαλμένη ιδέα σχετικά με τη Ρώμη θα οδηγήσει σε ένα προφητικό υπόδειγμα που δεν επιτρέπει σε έναν άνθρωπο να διατηρήσει τα μιάτια του καθώς πλησιάζουν στο κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας. Ένα ακόμη ήταν η προθυμία να προωθήσει δημοσίως την ιδιωτική του ερμηνεία. Ένα ακόμη είναι ότι η ιδιωτική ερμηνεία αναλλοίωτα προσδιορίζεται ως νέο φως. Όλα αυτά τα γνωρίσματα αντιπροσωπεύονται μέσα στην παρούσα συζήτηση περί των «ληστών του λαού σου».

Όταν η έσχατη διαμάχη της Ρώμης, η οποία προτυπώθηκε από την πρώτη διαμάχη της Ρώμης που προσδιορίζει τους «ληστές του λαού σου», συναφθεί με την προφητική γραμμή της διαμάχης του Uriah Smith και του James White, θα δούμε ότι μία τάξη θα οικοδομεί το προφητικό της υπόδειγμα επάνω σε ιδιωτική ερμηνεία, η οποία απορρίπτει τη θεμελιώδη αλήθεια.

Η απόρριψη των θεμελιωδών αληθειών συνιστά αυτομάτως απόρριψη της αυθεντίας του Πνεύματος της Προφητείας, το οποίο υπερασπίζεται τόσο σθεναρά αυτές τις θεμελιώδεις αλήθειες. Η τάξη αυτή θα είναι επίσης πρόθυμη να παρουσιάσει δημοσίως την άποψή της, ανεξαρτήτως οποιωνδήποτε ανησυχιών ενδέχεται να εγερθούν σχετικά με τον αντίκτυπο που θα μπορούσε να έχει αυτή η διδασκαλία επί του λαού του Θεού σε ολόκληρο τον κόσμο.

Αμέσως μετά το 1844, κατά την πρώτη γενεά του Αντβεντισμού, εισήχθη μία ακόμη διαμάχη σχετικά με τη Ρώμη. Η διαμάχη εκείνη συνέχισε να υποκινείται, έως ότου η εσφαλμένη άποψη έγινε αποδεκτή κατά την τρίτη γενεά του Αντβεντισμού. Θα εξετάσουμε τη διαμάχη περί του «καθημερινού» ως την τέταρτη από τις έξι γραμμές που εξετάζουμε τώρα στο υπόδειγμα «γραμμή επί γραμμή».

Άλλ' ἔμπροσθεν τοῦ νὰ ἀναλάβωμεν τὴν τετάρτην γραμμὴν τῶν ἀντιλογιῶν τῆς Ῥώμης, χρειάζεται νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὅταν ἐξετάζαμεν τὸν δέκατον στίχον τοῦ ἑνδεκάτου κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ, ἐδηλώσαμεν· «Ὁ δέκατος στίχος συνδέει ἐπίσης ἀμέσως τοὺς “ἑπτὰ καιροὺς” τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι ἕξ μὲ τὴν κεκρυμμένην ἱστορίαν, ἀλλ' ἐκείνη ἢ γραμμὴ τῆς ἀληθείας εἶναι ἐκτὸς ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐκθέτομεν ἐδῶ.»

Ο Ουρίας Σμιθ υπήρξε ο ηγέτης στην απόρριψη των επτά καιρών το 1863. Είχε απορρίψει την αύξηση της γνώσεως επί του θέματος αυτού, η οποία παρουσιάστηκε στα άρθρα που γράφτηκαν από τον Hiram Edson και δημοσιεύθηκαν στο Review το 1856. Οι συνεπαγωγές του ότι ο Σμιθ συνδέθηκε με ένα κίνημα που παρουσίασε τους επτά καιρούς, αλλά κατόπιν απέρριψε μια αύξηση γνώσεως ακριβώς επάνω σε εκείνο το θέμα, βρίσκονται επίσης εκτός του θέματος των χαρακτηριστικών της εισαγωγής από τον Σμιθ εκείνου που ισχυρίστηκε ότι ήταν νέο φως επί του θέματος του βασιλέως του βορρά· αλλά όταν ολοκληρώσουμε την επισκόπησή μας της γραμμής

των Αντβεντιστικών αντιπαραθέσεων περί της Ρώμης, θα επιστρέψουμε τόσο στη σημασία του εδαφίου δέκα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, όσο και σε ό,τι αντιπροσωπεύεται από την απόρριψη εκ μέρους του Σμιθ του Λαοδικειανού αγγέλματος, το οποίο έφθασε το 1856 μαζί με την αύξηση της γνώσεως σχετικά με τους επτά καιρούς.

«Η πίστη μας σε σχέση με τα μηνύματα του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου αγγέλου ήταν ορθή. Τα μεγάλα ορόσημα από τα οποία περάσαμε είναι αμετακίνητα. Αν και οι στρατιές του άδη μπορεί να προσπαθούν να τα αποσπάσουν από το θεμέλιό τους και να θριαμβεύουν με τη σκέψη ότι πέτυχαν, εντούτοις δεν επιτυγχάνουν. Αυτοί οι στύλοι της αλήθειας στέκουν στερεοί σαν τους αιώνιους λόφους, ασάλευτοι από όλες τις προσπάθειες των ανθρώπων σε συνδυασμό με εκείνες του Σατανά και του στρατεύματός του. Μπορούμε να μάθουμε πολλά και πρέπει αδιάκοπα να ερευνούμε τις Γραφές για να δούμε αν έτσι έχουν αυτά τα πράγματα.» Evangelism, 223.

«Τα μεγάλα ορόσημα της αλήθειας, που μας δείχνουν τον προσανατολισμό μας μέσα στην προφητική ιστορία, πρέπει να διαφυλάσσονται επιμελώς, μήπως κατεδαφισθούν και αντικατασταθούν από θεωρίες που θα έφερναν σύγχυση μάλλον παρά γνήσιο φως». Selected Messages, βιβλίο 2, 101, 102.

«Κατά τον καιρό αυτόν θα καταβληθούν πολλές προσπάθειες για να κλονισθεί η πίστη μας στο ζήτημα του αγιαστηρίου· αλλά δεν πρέπει να ταλαντευθούμε. Ούτε μία καρφίτσα δεν πρέπει να μετακινηθεί από τα θεμέλια της πίστεώς μας. Η αλήθεια εξακολουθεί να είναι αλήθεια. Εκείνοι που γίνονται αβέβαιοι θα παρασυρθούν σε πεπλανημένες θεωρίες και, τελικά, θα βρεθούν άπιστοι ως προς τις παρελθούσες αποδείξεις που είχαμε για το τι είναι αλήθεια. Τα παλαιά ορόσημα πρέπει να διατηρηθούν, ώστε να μη χάσουμε τον προσανατολισμό μας.» Manuscript Releases, τόμος 1, 55